

Dosar nr.

R O M Â N I A
TRIBUNALUL GALAȚI
SECȚIE I CIVILĂ

Operator de date cu caracter personal nr. 2949

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 03 Octombrie 2024

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE

Asistent Judiciar

Asistent Judiciar

Grefier

Pe rol fiind judecarea litigiului de muncă privind pe reclamanta
domiciliată în
Județ în contradictoriu cu pârâții
cu sediul în
cu sediul în
cu sediul în
cu sediul în
cu sediul în
sediul în

, având ca obiect „*calcul drepturi salariale*”.

La apelul nominal făcut în ședința publică, la ordine, au lipsit părțile.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, conform art. 119 alin. (1) din Regulamentul de Ordine Interioară al Instanțelor Judecătorești, care învederează instanței că părțile au solicitat judecarea cauzei în lipsă, este primul termen de judecată acordat în cauză după repartizarea dosarului prin metoda ciclică, părțile au solicitat judecarea cauzei în lipsă, la data de 25.01.2024 Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Î.C.C.J. a depus la dosar note scrise, care au fost comunicate reclamantei, după care:

Tribunalul dispune rectificarea în citativ a sediului pârâtei

Reține că la dosar

a depus note scrise prin care a invocat o serie de excepții.

Constată că pârâțul a invocat, prin întâmpinare, excepția necompetenței teritoriale a Tribunalului Galați, excepție ce apreciază că se

impune a fi soluționată cu prioritate: instanța va respinge această excepție având în vedere că în cauză sunt incidente prevederile art. 127 alin. 2¹ C.pr.civ., dispoziții care se aplică în mod corespunzător și în ipoteza în care o instanță de judecată are calitatea de reclamant sau pârât. așadar raportat la pârâți Curtea de Apel Galați reprezintă o Curte de Apel învecinată.

Reține că obiectul prezentei cereri de chemare în judecată intră în domeniul de aplicare a prevederilor art. 1 alin. (2) din OUG nr. 62/2024 și reține spre deliberare i soluționare sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prin care să se dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea fondului cauzei, sau în măsura în care Înalta Curte de Casație și Justiție a fost deja sesizată cu oportunitatea suspendării judecării cauzei.

TRIBUNALUL,

Având în vedere încărcătura completului de judecată investit cu soluționarea cauzei, C10LM, schema incompletă a secției, având nevoie de timp suplimentar pentru deliberare și pentru ca părțile să aibă posibilitatea de a depune la dosar concluzii scrise: văzând disp. art. 396 alin.(1) C.pr.civ.:

PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN NUMELE LEGII DISPUNE

Amână pronunțarea în cauză la data de 11.10.2024, când pronunțarea se va face conform disp. art. 396 alin. 2 C.pr.civ., prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Pronunțată în ședința publică de la 03 Octombrie 2024.

Jud.	PREȘEDINȚUL,	Asistent judiciar,	Asistent judiciar,	Grefier,
------	--------------	--------------------	--------------------	----------

Dosar nr.

ROMÂNIA
TRIBUNALUL GALAȚI
SECȚIE I CIVILĂ

Operator de date cu caracter personal nr. 2949

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 11 Octombrie 2024

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE

Asistent Judiciar

Asistent Judiciar

Grefier

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra litigiului de muncă privind pe reclamanta

... domiciliată în
... în contradictoriu cu pârâții

... cu sediul în

... cu sediul în

... cu sediul în

... cu

sediul în

sediul în

... cu sediul în

... cu sediul în

... cu sediul în

... având ca obiect „**calculul drepturi salariale**”.

Dezbaterile orale și cuvântul pe fond au avut loc în ședința publică din data de 03.10.2024 fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată care face parte integrantă din prezenta încheiere, când Tribunalul, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 11.10.2024, când a dispus următoarele:

TRIBUNALUL,

Deliberând cu privire al sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept în temeiul art. 2 din OUG nr. 62/2024, constată:

Prin cererea de chemare în judecată reclamanta a solicitat în contradictoriu cu pârâții

la citarea, potrivit art. 27 alin. (3) din OG nr. 137/2000, a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

1 - recunoașterea stării de discriminare din punct de vedere salarial în raport cu magistrații - asistenți ai Înaltei Curți de Casație și Justiție și judecătorii menționați în cuprinsul acțiunii;

2 - obligarea părților la plata de la data încadrării în fiecare funcție, astfel cum rezultă din înscrisurile atașate prezentei cereri (pentru perioada 22.12.2017-23.06.2021 - procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria _____ iar începând cu perioada 24.06.2021, momentul numirii ca judecător la Judecătoria _____, prin Decretul nr. 735/2021, ulterior, prin Hotărârea nr. 1255/28.10.2021, emisă de Secția pentru Judecători s-a hotărât detașarea de la Judecătoria _____ la Judecătoria _____ pe o perioadă de 1 an, iar prin Hotărârea nr. 1789/23.06.2022, emisă de Secția pentru Judecători s-a hotărât transferul de la Judecătoria _____ la Judecătoria _____ începând cu data de 01.07.2022 și încetarea detașării de la Judecătoria _____ începând cu data de 01.07.2022, a sporului de vechime continuă în magistratură (vechime în funcție) prin raportare la dispozițiile art. 86 din Legea 303/2004 (stabilirea vechimii în funcție prin luarea în considerare a perioadei în care a exercitat profesia de avocat, și implicit, la plata diferențelor salariale, dintre sumele efectiv plătite și sumele rezultate în urma aplicării sporului de vechime continuă în magistratură (vechime în funcție);

- actualizarea sumelor cu indicii de inflație și aplicarea dobânzii legale penalizatoare, de la data scadenței și până la data plății efective a sumelor solicitate.

În motivarea în fapt a cererii, reclamanta a arătat că a ocupat funcția de procuror și judecător în cadrul unităților de parchet și Judecătoriilor indicate mai sus.

Prin Ordinul Procurorului general și al Ministrului de Justiție a fost încadrată în funcție cu un coeficient de 4.33, corespunzător vechimii în funcție de 0-3 ani.

În perioada anterioară numirii în funcția de procuror/judecător a avut calitatea de avocat și a îndeplinit condițiile pentru a susține examenul de admitere în magistratură în perioadele martie iunie 2017- octombrie 2017, în temeiul art. 33 alin. 1 din Legea 303/2004 privind statutul judecătorilor și a procurorilor.

Până la momentul formulării prezentei acțiuni, vechimea în calitatea de avocat, menționată în art. 86 din Legea nr. 303/2004, nu i-a fost luată în considerare la calcularea drepturilor salariale, deși există judecători în sistem cărora vechimea în alte funcții juridice le-a fost inclusă în vechimea în funcție, fiind salarizați în consecință.

A susținut că în art. 86 din Legea nr. 303/2004 este cuprins în titlul/capitolul „Drepturile și îndatoririle judecătorilor și procurorilor iar între aceste drepturi se enumera și dreptul la remunerație.

Conform acestui text : „Constituie vechime în magistratură, aplicabilă și persoanelor prevăzute la art. 82 alin. (1) și (2), perioada în care judecătorul,a îndeplinit funcțiile de avocat..... așa încât a arătat reclamanta că nu există niciun motiv legal pentru care textul de mai sus nu este avut în vedere la calcularea drepturilor salariale.

A precizat că potrivit disp. art. 74 din Legea nr.303/2004 „Pentru activitatea desfășurată, judecătorii și procurorii au dreptul la o remunerație stabilită în raport cu nivelul instanței sau al parchetului, cu funcția deținută, cu vechimea în magistratură și cu alte criterii prevăzute de lege”, dispoziții care nu îi sunt aplicate în mod coroborat.

Vechimea în magistratură este un criteriu legal și are implicații concrete în stabilirea cuantumului total al remunerației ce i se cuvine și în coneret ea nu este stabilită cu luarea în considerare a vechimii sale în profesia de avocat.

De asemenea, a solicitat ca instanța să aibă în vedere în subsidiar, ca și temei al cererii jurisprudența conturată anterior la nivel național cu privire la situații similare, jurisprudență care generează un tratament diferit pentru persoane aflate în situații identice, respectiv, sentința civilă nr.1515/24.03.2010 prin care Curtea de Apel București, în dosarul nr. 9476/2/2009, a admis în parte acțiunea reclamantei

reținând că potrivit dispozițiilor art. 86 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată "constituie vechime în magistratură perioada în care judecătorul, procurorul, personalul de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1) sau magistratul asistent a îndeplinit funcțiile de judecător, procuror, personal de specialitate juridică în fostele arbitraje de stat, magistrat-asistent, auditor de justiție, judecător financiar, judecător financiar inspector, procuror financiar, procuror financiar inspector, consilier și consilier de conturi în secția jurisdicțională a Curții de Conturi, grefier cu studii superioare juridice sau personal de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1), precum și perioada în care a fost avocat, notar, asistent judiciar, cadru didactic în învățământul juridic superior acreditat, jurisconsult, consilier juridic, ofițer de poliție judiciară cu studii superioare juridice, expert criminalist cu studii superioare juridice."

Reclamanta a învederat că, în anexa la Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 27/2006 lit. A pct. 28-31 sunt prevăzuți coeficienții de multiplicare prevăzuți pentru judecătorii și procurorii din cadrul judecătoriilor și parchetelor de pe lângă judecătorii, astfel: „pct. 28) judecător, procuror, peste 3 ani vechime 13,500; pct. 29) judecător, procuror, 2 - 3 ani vechime 9,000; pct. 30) judecător, procuror auditor de justiție, 1 - 2 ani vechime 8,000, pct. 31) judecător, procuror auditor de justiție, 0 - 1 an vechime 7,000.

Din interpretarea sistematică a dispozițiilor legale mai sus menționate rezultă că de coeficientul de multiplicare 13,500 prevăzut la lit. A pct. 28 din Anexa la OUG nr. 27/2006 pot beneficia judecătorii și procurorii stagiați cu o vechime, mai mare de 3 ani, rezultată din cumularea duratei cursurilor în cadrul Institutului Național al Magistraturii cu vechimea în funcțiile menționate de art. 86 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 republicată (...).

Așadar, consideră reclamanta că judecătorii și procurorii stagiați care, pe lângă calitatea de auditor în justiție au mai îndeplinit și alte funcții juridice prevăzute de art. 86 din Legea nr. 303/2004 sunt îndrituiți a beneficia de coeficientul de multiplicare de 13,500. (...)

Judecătorilor și procurorilor stagiați care la data încadrării în funcție aveau deja o vechime în magistratură, reprezentată de vechimea în funcțiile juridice prevăzute de art. 86 din Legea nr. 303/2004, li se cuvine o indemnizație de încadrare calculată în raport de coeficientul de multiplicare corespunzător acestei vechimi.

În același sens, s-a pronunțat și Tribunalul Bihor prin Sentința civilă nr. 636/2022 în dosarul nr. 4229/111/2021.

A mai arătat că în aceeași situație se regăsește magistrații asistenți ai Î.C.C.J., care potrivit Ordinului nr. 367/28.12.2017 al Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție, li s-au recalculează drepturile salariale prin calcularea vechimii în funcție prin includerea vechimii în alte funcții juridice, conform art. 86 din Legea nr. 303/2004.

A menționat că hotărârile și ordinul dat de Președintele Î.C.C.J. au fost emise tot înainte de modificarea alin. 1 al articolului 86 din Legea nr. 303/2004 prin Legea nr. 242/2018 din 12 octombrie 2018.

Astfel, prin sentința civilă nr. 350/01.03.2017 a Tribunalului Dâmbovița pronunțată în dosarul nr. 5139/120/2016, definitivă prin decizia civilă nr. 2333/02.11.2017 a Curții de Apel Ploiești (prin care a fost respins apelul), s-a reținut că:

Vă atragem atenția că datele menționate în prezentul document se înscriu în cele prevăzute de Regulamentul UE 2016/679 al Parlamentului European, fapt ce conferă obligativitatea protejării, conservării și folosirii acestora doar în scopul prevăzut de lege.

"Pentru perioada anterioară datei de 09 aprilie 2015 tribunalul reține că motivarea din sentințele la care se raportează în stabilirea noii indemnizații cu aplicarea sporului de vechime în magistratură conform art. 28 din Legea nr. 303/2004 se aplică mutatis mutandis și reclamanților magistrați asistenți.

... Astfel, considerentele sentinței civile nr. 3411 din 12.09.2005 pronunțată de Tribunalul București - Secția a VIII-a Conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. 39060/2/2005, definitivă prin decizia civilă nr. 2270/R/22.06.2006, pronunțată în cauza nr. 4621/2005 a Curții de Apel București - Secția a VII pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și lămurită prin decizia nr. 2597/R/21.09.2006 a aceleiași instanțe, în sensul că penultimul alineat al considerentelor deciziei menționate se referă la vechimea continuă în magistratură, astfel cum este delimitată de hotărârea CSM nr. 122/30.03.2005, ca motive de admitere a acțiunii pentru perioada anterioară datei de 09 aprilie 2015 sunt aplicabile și pentru reclamanții - magistrați asistenți din cauza aflată la Tribunalul Dâmbovița. "

Curtea de Apel Ploiești, prin decizia civilă nr. 2333/02.11.2017 prin care a respins apelul formulat împotriva sentinței civile nr.350 din data de 01.03.2017 a Tribunalului Dâmbovița, din dosarul nr. 5139/120/2016, a reținut: "cu privire la sporul de vechime continua în magistratură solicitat a fi calculat, pentru toți magistrații, în raport cu perioada în care magistratul a îndeplinit funcțiile prevăzute la art. 86 din lege în mod neîntrerupt. Curtea urmează să respingă apărarea pârâtei, în sensul că în cazul acestui spor nu s-ar aplica considerentele și dispozitivul Deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale, deoarece acest spor nu ar fi unul cu caracter general și permanent."

Prin decizia referită a Curții Constituționale, finalitatea urmărită a fost aceea că drepturile salariale recunoscute doar unora dintre magistrați să profite inclusiv celor care nu au hotărâri judecătorești, indiferent dacă au formulat sau nu un demers judiciar în acest sens și indiferent de soluția pronunțată, neexistând impedimentul autorității de lucru judecat.

Curtea de Apel Ploiești în decizia mai sus amintită a reținut că nu se poate ca pentru magistrați să existe situații discriminatorii și tratamente diferite în funcție de existența (doar pentru anumiți magistrați) a unor hotărâri judecătorești.

Mai mult, Curtea de Apel Ploiești (în cadrul aceleiași decizii civile) a reținut că „sporurile de vechime în muncă și în funcție (vechimea în magistratură) s-au inclus în calculul salariului de bază, astfel cum rezultă din tabelul din anexa VI, capitolul 1 din Legea nr. 284/2010 și notele la aceasta”, reținând astfel echivalența între vechimea în magistratură și vechimea în funcție.

Chiar dacă doar unii magistrați asistenți au obținut în instanță recunoașterea vechimii în alte profesii juridice ca vechime continuă și efectivă în funcție (vechime în magistratură), președintele Î.C.C.J., prin ordinul menționat mai sus, a dispus ca tuturor magistraților-asistenți ai Î.C.C.J. să li se recunoască vechimea în alte funcții juridice ca vechime efectivă în magistratură, conform art. 86 din Legea nr. 303/2004.

A mai arătat că, potrivit art.5 alin.1 din Codul muncii, în cadrul relațiilor de muncă funcționează principiul egalității de tratament față de toți salariații și angajatorii, iar potrivit art. 159 alin. 3 Codul muncii, la stabilirea și la acordarea salariului este interzisă orice discriminare pe criterii de sex, orientare sexuală, caracteristici genetice, vârstă, apartenență națională, rasă, culoare, etnie, religie, opțiune politică, origine socială, handicap, situație sau responsabilitate familială, apartenență ori activitate sindicală.

Ca atare, principiul egalității de tratament în salarizare implică recunoașterea acelorași obiective și elemente de salarizare tuturor persoanelor aflate într-o situație comparabilă.

De altfel, doctrina juridică și practica judiciară au statuat în mod unanim și constant existența discriminării în materie de muncă ori de câte ori un drept salarial nu a fost acordat tuturor categoriilor profesionale (deci indiferent de funcție) care întruneau elementul generator al respectivului spor sau adaos specific (de exemplu, acordarea adaosului salarial reprezentând cota din profitul unității numai șefilor de proiecte și respingerea acordării acestuia și cadrelor medii, echivalează cu o discriminare - Curtea de Apel București, secția a VII-a, Decizia civilă nr. 2814/R/2006, în Al. Țiclea, *Tratat de dreptul muncii*, 2007, pag. 617).

A apreciat reclamanta că se impune aplicarea principiului nediscriminării și în legătură cu recunoașterea vechimii în magistratură și recalcularea drepturilor sale salariale, în condițiile în care prin Decizia nr. 794/2016, la declararea neconstituționalității dispozițiilor art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, Curtea Constituțională a reținut că excluderea majorărilor salariale stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești de la calculul nivelului maxim al salariului de bază/îndemnizației de încadrare din cadrul autorității publice afectează art. 124 și 126 din Constituție, precum și principiul fundamental al separației și echilibrului puterilor legislative, executive și judecătorești - în cadrul democrației constituționale, consacrat de art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, deoarece, printr-un act normativ emis de Guvern, ca legiuitor delegat, potrivit art. 115 alin. (4)-(6) din Constituție se consacră, pe cale legislativă, nerecunoașterea hotărârilor judecătorești definitive, respectiv definitive și irevocabile, emise de puterea judecătorească.

Dispozițiile legilor de salarizare, interpretate prin Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016 (paragraful 27, paragrafele 31-37) și prin Deciziile nr. 23/2016 și nr. 36/2018 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, stabilesc că egalizarea salariilor vizează nivelul maxim al salariului de bază/îndemnizației de încadrare, iar pentru această egalizare se au în vedere și drepturi salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești în urma aplicării unor prevederi legale cuprinse în acte normative care au aplicabilitate generală indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare.

Ca atare, în prezent există judecători cărora, la calculul vechimii în magistratură și implicit acordarea sporului pentru vechime în magistratură, li s-a recunoscut și perioada în care au exercitat, anterior intrării în magistratură, a uneia dintre profesiile menționate la art. 86 din Legea nr. 303/2004.

Astfel, în condițiile în care există judecători cărora, prin hotărâri judecătorești definitive, li s-a recunoscut și sporul de vechime continuă în magistratură, în raport cu perioada în care aceștia au îndeplinit funcțiile prevăzute la art. 86 din Legea nr. 303/2004, în mod neîntrerupt, acesta fiind inclus în calculul salariului de bază, pentru înlăturarea încheităților salariale existente, se impune luarea în considerare la calcularea vechimii în funcție și a perioadelor în care am exercitat profesia de avocat, consilier juridic și de grefier cu studii superioare juridice.

Or, susține reclamanta că, deși se află într-o situație comparabilă cu magistrații asistenți și cu judecătorii care au obținut recunoașterea vechimii în profesiile de consilier juridic/grefier cu studii superioare ca fiind vechime în magistratură, prin hotărâri judecătorești pronunțate în dosarele nr. 9476/2/2009 și nr. 4229/111/2021, tratamentul salarial este diferit, discriminator, în condițiile în care nu i se recunoaște sporul de

vechime continuă în magistratură (vechime în funcția de magistrat) prin raportare la dispozițiile art. 86 din Legea 303/2004 (stabilirea vechimii în funcție prin luarea în considerare a perioadei în care a exercitat profesia de avocat - 2 ani și 8 luni) fără ca acest tratament să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă.

În temeiul art. 1535 din Codul civil și OG nr. 13/2011, reclamanta a solicitat aplicarea dobânzii legale penalizatoare, începând cu data scadenței plății sumelor ce ar fi trebuit să fie achitate, până la plata efectivă a sumelor solicitate precum și actualizarea sumelor cu indicele de inflație.

În susținerea acțiunii a solicitat proba cu înscrisuri.

În drept a invocat disp. art. 86 din Legea 303/2004, Legea nr. 153/2017, OG nr. 137/2000, art. 1535 din Codul civil, art. 3 alin. 2 din OG nr. 13/2011.

Pârâta Curtea de Apel Ploiești a formulat întâmpinare prin care a invocat excepția inadmisibilității, având în vedere faptul că reclamanta nu a urmat, în termen legal, procedura prevăzută de art. 7, CAP, VIII din Anexa VI la Legea 284/2010, respectiv art. 7 alin. (1) din Anexa V din Legea-cadru nr. 153/2017, iar raportat la perioada pentru care sunt solicitate drepturile salariale, a invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune pentru perioada anterioară celor 3 ani înainte de introducerea cererii de chemare în judecată, în temeiul dispozițiilor art. 2500, coroborat cu art. 2517 din Noul Cod Civil coroborate cu prevederile art. 171 alin. 1 din Codul muncii.

Pe fondul cauzei a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată motivat de faptul că pretențiile reclamatei se bazează pe dispozițiile art. 86 din Legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, care prevedea următoarele: „Constituie vechime în magistratură, aplicabilă și persoanelor prevăzute la art. 82 alin. (1) și (2), perioada în care judecătorul, procurorul, personalul de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1) sau magistratul-asistent a îndeplinit funcțiile de judecător, procuror, judecător la Curtea Constituțională, judecător financiar, procuror financiar, consilier de conturi în secția jurisdicțională a Curții de Conturi, auditor de justiție, personal de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1), magistrat-asistent, grefier cu studii superioare juridice, avocat, notar, asistent judiciar, consilier juridic, personal de specialitate juridică în aparatul Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului, Curții Constituționale, Avocatului Poporului, Curții de Conturi sau al Consiliului Legislativ, cadru didactic din învățământul juridic superior acreditat”.

Anterior modificării intervenite prin Art. I, Pct. 149 din Legea nr. 242/2018, textul avea următorul cuprins: „Constituie vechime în magistratură perioada în care judecătorul, procurorul, personalul de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1) sau magistratul-asistent a îndeplinit funcțiile de judecător, procuror, personal de specialitate juridică în fostele arbitraje de stat, magistrat-asistent, auditor de justiție, judecător financiar, judecător financiar inspector, procuror financiar, procuror financiar inspector, consilier și consilier de conturi în secția jurisdicțională a Curții de Conturi, grefier cu studii superioare juridice sau personal de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1), precum și perioada în care a fost avocat, notar, asistent judiciar, cadru didactic în învățământul juridic superior acreditat, juriseconsult, consilier juridic, ofițer de poliție judiciară cu studii superioare juridice, expert criminalist cu studii superioare juridice, autorizat potrivit legii, personal de probațiune cu studii superioare juridice sau care a îndeplinit funcții de specialitate juridică în Institutul de Cercetări Juridice al Academiei Române, Institutul Român pentru Drepturile Omului, în Parlament sau în aparatul acestuia ori în cadrul Administrației Prezidențiale, Guvernului, Curții Constituționale, Avocatului Poporului, Curții de Conturi, Consiliului Legislativ”.

Astfel, dispozițiile art. 86, indiferent de forma lor, s-au referit strict la vechimea în magistratură, care nu se confunda cu vechimea în funcție, iar prin prezenta acțiune se tinde la schimbarea modului prevăzut de lege pentru calcularea vechimii în funcție, invocându-se dispoziții care au reglementat alte tipuri de vechime.

În cazul magistraților, indemnizațiile și coeficienții de ierarhizare se determină în raport de două vechimi: vechimea în muncă (gradația) și vechimea în funcție. Astfel, salarizarea reclamantei s-a făcut în baza Anexei V la Legea-cadru nr. 153/2017.

Coeficienții de ierarhizare prevăzuți de Legea-cadru nr. 153/2017 s-au raportat la vechimea în funcție, iar potrivit Notei nr. 1 din Cap. I lit. A al Anexei V la Legea nr. 153/2017: „Prin „vechime în funcție”, în sensul prezentului capitol, se înțelege vechimea în funcția de judecător, procuror, personal asimilat acestora, magistrat-asistent sau auditor de justiție.”.

Având în vedere aceste dispoziții legale, la calculul vechimii în funcție necesare pentru încadrarea în clasa de salarizare, respectiv pentru stabilirea drepturilor salariale, nu pot fi luate în considerare și perioade în care au fost îndeplinite alte funcții (precum cea de consilier juridic sau avocat) decât cele prevăzute, în mod expres, de lege. Acestea însă au fost luate în calcul la stabilirea vechimii în muncă.

În măsura în care se regăseau în enumerarea cuprinsă la art. 86 din Legea nr. 303/2004, aceste funcții au constituit vechime în magistratură, în sensul acestui articol, însă, așa cum s-a reținut în mod efectiv, vechimea în magistratură nu este unul și același lucru cu vechimea în funcție, prima fiind avută în vedere de legislația anterioară în alte situații, precum stabilirea vechimii în vederea pensionării, stabilirea vechimii necesare pentru înscrierea la diferite examene, însă nu și pentru stabilirea coeficientului de ierarhizare salarială.

Astfel, perioada în care reclamanta a exercitat profesia de avocat nu reprezintă vechime în funcție și nu poate fi avută în calcul la stabilirea salarizării, în sensul dorit de acestea.

În acest caz sunt aplicabile dispozițiile Legii-cadru nr. 153/2017, nu cele ale art. 86 din Legea nr. 303/2004, astfel că reclamantei i-a fost stabilită în mod legal vechimea în funcție.

A precizat că și anterior Legii-cadru nr. 153/2017, distincția între noțiunea de „vechime în funcție” și „vechime în magistratură” a fost făcută constant în jurisprudența instanței supreme (Decizia nr. 5225/9.05.2013 dată în soluționarea recursului declarat de Ministerul Justiției împotriva Sentinței civile nr. 5431/1.10.2012 pronunțată de Curtea de Apel București în Dosarul pr. 5494/2/2012, a statuat că „...la calculul vechimii în funcție, necesară pentru încadrarea în clasa de salarizare, respectiv pentru stabilirea drepturilor salariale, pot fi luate în considerare exclusiv funcțiile de judecător, procuror, personal asimilat acestora sau magistrat-asistent.

Astfel fiind, rezultă că și după intrarea în vigoare a Legii nr. 284/2010 și respectiv a Legii nr. 285/2010, noțiunile de „vechime în muncă”, „vechime în magistratură” și respectiv „vechime în funcție”, au rămas noțiuni juridice distincte, cu efecte juridice diferite”.

În fapt, vechimea în funcția de magistrat și majorarea acordată pentru vechimea în această funcție au în vedere tocmai ideea de fidelizare în funcția respectivă, această majorare neputând fi acordată pentru vechimea într-o altă funcție juridică deținută anterior, întrucât sunt funcții cu statute diferite și reglementare distinctă, neputând fi echivalente și nici subsumate, o astfel de echivalare nefiind legală și nici principială.

Așadar, perioada în care reclamanta a îndeplinit funcții juridice, altele decât cele expres prevăzute de lege, nu poate fi luată în calcul la stabilirea vechimii în funcție, în vederea acordării drepturilor salariale pentru vechimea în funcție.)

Pârâta a susținut că, considerentele Deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale nu pot susține pretențiile reclamantelor, care fiind prin acțiunea formulată la modificarea modalității legale de calcul a vechimii în funcție

În aplicarea considerentelor acestei decizii, ținând cont de forța lor obligatorie, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit prin Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018 că în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare.

Astfel cum reiese din considerentele citate ale Deciziei nr. 794/2016, C.C.R. a reținut că, la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, trebuie avute în vedere mai multe criterii în raport de care are loc comparația, printre care și vechimea în funcție sau specialitate, însă așa cum au fost reglementate de actele normative, în speță de Legea - cadru nr. 284/2010, în vigoare la acel moment.

Referitor la susținerile cu privire la existența unei discriminări, pârâta a arătat că, tuturor magistraților le sunt acordate drepturile salariale pe baza aceluiași dispoziții legale, vechimea în funcție fiind calculată pentru toți în același mod, prin raportare la dispozițiile Legii-cadru nr. 153/2017, iar nu la dispozițiile art. 86 din Legea nr. 303/2004;

Referirea în motivarea cererii de chemare în judecată la anumite hotărâri judecătorești prin care s-ar fi asimilat și alte funcții juridice în vederea calculării vechimii în funcție a magistraților nu schimbă cele mai sus menționate, având în vedere faptul că situația magistraților asistenți care au obținut prin hotărâri judecătorești drepturi similare cu cele solicitate, chiar dacă în speță ar fi incidente aspectele dezlegate prin Decizia nr. 794/2016 a Curții Constituționale, este de subliniat că reclamanta ar trebui să se raporteze la nivelul maxim de salarizare existent la acest moment pentru funcția, vechimea și gradul său profesional, iar nu alte funcții, chiar dacă aparțin aceași familii ocupaționale.

În ceea ce privește situația reclamantei din dosarul nr. ... în favoarea căreia Curtea de Apel București a pronunțat Sentința nr. civilă nr. 1515/24.03.2010, pârâta a precizat că, este de observat că prin aceasta hotărâre judecătorească nu i-a fost recunoscută vechimea în funcție prin valorificarea perioadei în care a exercitat altă profesie juridică, cum afirmă prin acțiunea reclamantei din prezenta cauză, ci a fost anulat parțial Ordinul Ministrului Justiției nr. 211 I/C/2009 prin care se aplicase începând, cu data numirii de către CSM ca judecător stagiar, coeficientul de multiplicare 9.000 (prevăzut pentru o vechime în magistratură cuprinsă între 2-3 ani în Anexa la OUG nr. 27/2006, lit. A pct. 29), cu acordarea coeficientului de multiplicare 13.500 (prevăzut pentru o vechime în magistratură peste 3 ani în Anexa la OUG nr. 27/2006, lit. A pct. 28).

Așadar, prin această hotărâre judecătorească nu s-a dispus includerea perioadei în care judecătorul a exercitat și alte funcții juridice în „vechimea în funcție”, în raport cu care se acorda majorarea indemnizației potrivit art. 4 din OUG nr. 27/2006, respectiv numai în funcțiile de judecător, procuror, magistrat-asistent la Înalta Curte de Casație și Justiție sau de personal asimilat judecătorilor și procurorilor, cum prevedea în mod limitativ norma juridică.

Astfel, efectul acestei hotărâri judecătorești a fost recunoașterea în favoarea judecătorului a coeficientului de multiplicare 13.500 și pentru perioada în care a fost

judecător stagiar, respectiv până la 4 februarie 2011, data publicării în Monitorul Oficial nr. 94 din 04.02.2011 a Decretul nr. 115 din 2 februarie 2011 de numire în funcția de judecător, fără nicio influență însă asupra modului de calcul al vechimii în funcție, pentru care s-a acordat majorarea prevăzută de art. 4 din OUG nr. 27/2006 ținând cont exclusiv funcțiile enumerate limitativ prin acest text legal.

Cu excepția Sentinței nr. 636/M/2022 a Tribunalului Bihor, practica judiciară definitivă a curților de apel este unanimă în sensul respingerii acțiunilor cu acest obiect.

a formulat întâmpinare prin care a invocat excepția inadmisibilității acțiunii, excepția prescripției dreptului material la acțiune și a solicitat respingerea acțiunii pentru aceleași motive de fapt și de drept invocate de pârâta Curtea de Apel.

prin întâmpinare a precizat potrivit legislației anterioare, recalcularea indemnizației de care beneficiază reclamanta putea fi adusă la îndeplinire prin ordin al ministrului justiției, iar începând cu data de 22.12.2022, prin ordin al președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Ținând cont că reclamanta critică modul de stabilire al drepturilor salariale, a invocat excepția inadmisibilității raportat la dispozițiile art. 7 alin. (1), CAP VIII din Anexa V la Legea-cadru nr. 153/2017 care instituie o procedură de contestare și o competență specială, care este reținută și de Înalta Curte de Casație și Justiție în cuprinsul Deciziei nr. 9/2017 privind examinarea recursului în interesul legii, cu referire la dispozițiile art. 7, CAP. VIII din Anexa VI la Legea-cadru nr. 284/2010 al căror conținut era practic identic, instanța supremă reținând la pct. 35-37 din decizie, cu referire expresă la familia ocupațională de funcții bugetare „justiție”, că „... în această situație, legea instituie o procedură specială în fața ordonatorului de credite, urmată de o procedură judiciară în contencios administrativ.”

Pârâțul a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive, raportat la disp. art.142 alin. (2), (5), (6) și (8) din Legea nr. 304/2022 privind organizarea judiciară și potrivit căreia a avut loc transmiterea în temeiul legii a atribuțiilor privind gestionarea bugetului aprobat pentru cheltuielile de personal al curților de apel, al tribunalelor, al tribunalelor specializate și al judecătoriilor, precum și cel pentru alte categorii de cheltuieli intrinsec legate de cheltuielile de personal al acestor instanțe de judecată, respectiv transmiterea calității de ordonator principal de credite pentru aceste bugete din care se asigură plata drepturilor salariale ale tuturor categoriilor de personal din instanțe, indiferent de nivelul acestora.

Astfel, pe lângă excepția privind lipsa calității procesuale pasive a instituției centrale, care administrează bugetul instanțelor și al cărei conducător este ordonator principal de credite cu privire la cheltuielile de personal și cheltuieli intrinsec legate de acestea, în ceea ce privește obligația de plată a diferențelor solicitate, a solicitat să se constate că se impune judecarea cauzei în contradictoriu cu Înalta Curte de Casație și Justiție.

Chiar dacă subrogarea a avut loc prin efectul legii, ea trebuie constatată de către instanța judecătorească investită cu soluționarea litigiului în curs de desfășurare, față de necesitatea continuării procesului în contradictoriu cu entitatea care a dobândit, în temeiul legii, calitatea de debitor al obligațiilor care intră în raportului juridic dedus judecării.

Față de momentul introducerii cererii de chemare în judecată a invocat prescripția dreptului material la acțiune pentru pretențiile anterioare a 3 ani de la data înregistrării acțiunii, având în vedere dispozițiile art. 268 alin. 1 lit. c) din Codul muncii potrivit căreia „...cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă pot fi formulate

în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului la acțiune, în situația în care obiectul conflictului individual de muncă constă în plata unor drepturi salariale neacordate sau a unor despăgubiri către salariat, precum și în cazul răspunderii patrimoniale a salariaților față de angajator.” coroborate cu dispozițiile art. 171 alin. 1 din Codul Muncii, conform căroră, „Dreptul la acțiune cu privire la drepturile salariale, precum și cu privire la daunele rezultate din neexecutarea în totalitate sau în parte a obligațiilor privind plata salariilor se prescrie în termen de 3 ani de la data la care drepturile respective erau datorate.

Pe fondul cauzei a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Cu titlu preliminar, a precizat că vechimea în magistratură, astfel cum a fost reglementată de art. 86 din Legea nr. 303/2004, fără a mai fi reglementată de Legea nr. 303/2022, nu a constituit o noțiune de sine-stătătoare, care putea fi invocată pur și simplu, la modul absolut, ci numai în corelație cu un alt drept recunoscut de lege.

Astfel, vechimea în magistratură a fost reglementată și recunoscută pentru acordarea, la data pensionării sau a eliberării din funcție pentru alte motive neimputabile, a unei indemnizații egale cu 7 indemnizații de încadrare lunare brute, în condițiile art. 81 din Legea nr. 303/2004, drept care nu mai este prevăzut în Legea nr. 303/2022.

În schimb, vechimea în magistratură nu a fost recunoscută, fiind necesară vechimea în anumite funcții expres prevăzute de lege pentru acordarea unor drepturi precum acordarea unei indemnizații brute lunare majorate (cum este cazul în speță), promovarea la instanțe și parchete superioare, respectiv numirea prin concurs direct pe post pentru persoanele care au cel puțin 5 ani vechime numai în anumite funcții expres și limitativ prevăzute de lege (iar nu 5 ani vechime în magistratură).

În schimb, o astfel de majorare salarială cum este cea solicitată prin acțiune - spor de vechime continuă în magistratură - nu a fost prevăzută niciunde în legislație, iar la calculul vechimii în funcție nu puteau și nu pot nici la acest moment fi luate în considerare perioade în care au fost îndeplinite alte funcții (precum cea de avocat) decât cele prevăzute, în mod expres, de lege, fiind incidente dispozițiile Legii nr. 284/2010 și Legii nr. 153/2017, nu cele ale art. 86 din Legea nr. 303/2004, la acest moment abrogate.

În același timp, incidența în speță a art. 86 din Legea nr. 303/2004 pentru acordarea unei majorări salariale constituie temeiul pretențiilor reclamantei, însă a susținut că, indiferent de conținutul acestei norme ori chiar în lipsa ei, cum este cazul în speță începând cu 16.12.2022, singurele dispoziții aplicabile după care s-a calculat și se calculează vechimea în funcție în perioada de referință sunt reprezentate de Nota nr. 1 din Cap. I al Anexei VI la Legea-cadru nr. 284/2010 și Nota nr. 1 din Cap. I lit. A al Anexei V la Legea nr. 153/2017.

Textul de lege adus în susținerea acestor pretenții constă în dispozițiile art. 86 din Legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, care prevedea următoarele: „Constituie vechime în magistratură, aplicabilă și persoanelor prevăzute la art. 82 alin. (1) și (2), perioada în care judecătorul, procurorul, personalul de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1) sau magistratul-asistent a îndeplinit funcțiile de judecător, procuror, judecător la Curtea Constituțională, judecător financiar, procuror financiar, consilier de conturi în secția jurisdicțională a Curții de Conturi, auditor de justiție, personal de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1), magistrat-asistent, grefier cu studii superioare juridice, avocat, notar, asistent judiciar, consilier juridic, personal de specialitate juridică în aparatul Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului, Curții Constituționale, Avocatului Poporului, Curții de Conturi sau al Consiliului Legislativ, cadru didactic din învățământul juridic superior acreditat”.

Anterior modificării intervenite prin Art. I. Pct. 149 din Legea nr. 242/2018, textul avea următorul cuprins: „Constituie vechime în magistratură perioada în care judecătorul, procurorul, personalul de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1) sau magistratul-asistent a îndeplinit funcțiile de judecător, procuror, personal de specialitate juridică în fostele arbitraje de stat, magistrat-asistent, auditor de justiție, judecător financiar, judecător financiar inspector, procuror financiar, procuror financiar inspector, consilier de conturi în secția jurisdicțională a Curții de Conturi, grefier cu studii superioare juridice sau personal de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1), precum și perioada în care a fost avocat, notar, asistent judiciar, cadru didactic în învățământul juridic superior acreditat, juriconsult, consilier juridic, ofițer de poliție judiciară cu studii superioare juridice, expert criminalist cu studii superioare juridice, autorizat potrivit legii, personal de

În Institutul de Cercetări Juridice al Academiei Române, Institutul Român pentru Drepturile Omului, în Parlament sau în aparatul acestuia ori în cadrul Administrației Prezidențiale, Guvernului, Curții Constituționale, Avocatului Poporului, Curții de Conturi, Consiliului Legislativ.”.

Pârâțul a solicitat să se constate că dispozițiile art.86, indiferent de forma lor, s-au referit strict la vechimea în magistratură, care nu se confunda cu vechimea în funcție și că, în realitate, prin prezenta acțiune se tinde la schimbarea modului prevăzut de lege pentru calcularea vechimii în funcție, invocându-se dispoziții care au reglementat alte tipuri de vechime .

În cazul magistraților, indemnizațiile și coeficienții de ierarhizare se determină în raport de două vechimi: vechimea în muncă (gradația) și vechimea în funcție. Astfel, salarizarea reclamantului s-a făcut în baza Anexei V la Legea-cadru nr. 153/2017.

Coeficienții de ierarhizare prevăzuți de Legea-cadru nr. 153/2017 s-au raportat la vechimea în funcție, iar potrivit Notei nr. 1 din Cap.I lit. A al Anexei V la Legea nr. 153/2017: „Prin "vechime în funcție", în sensul prezentului capitol, se înțelege vechimea în funcția de judecător, procuror, personal asimilat acestora, magistrat-asistent sau auditor de justiție.”.

Având în vedere aceste dispoziții legale, la calculul vechimii în funcție necesare pentru încadrarea în clasa de salarizare, respectiv pentru stabilirea drepturilor salariale, nu pot fi luate în considerare și perioade în care au fost îndeplinite alte funcții (precum cea de avocat) decât cele prevăzute, în mod expres, de lege. Acestea însă au fost luate în calcul la stabilirea vechimii în muncă.

În măsura în care se regăseau în enumerarea cuprinsă la art. 86 din Legea nr. 303/2004, aceste funcții au constituit vechime în magistratură, în sensul acestui articol, însă, așa cum s-a reținut în mod definitiv, vechimea în magistratură nu este unul și același lucru cu vechimea în funcție, prima fiind avută în vedere de legislația anterioară în alte situații, precum stabilirea vechimii în vederea pensionării, stabilirea vechimii necesare pentru înscrierea la diferite examene, însă nu și pentru stabilirea coeficientului de ierarhizare salarială.

Perioada în care reclamanta a deținut funcția de avocat nu reprezintă vechime în funcție și nu poate fi avută în calcul la stabilirea salarizării, în acest caz sunt aplicabile dispozițiile Legii-cadru nr. 153/2017, nu cele ale art. 86 din Legea nr. 303/2004, astfel că reclamantei i-a fost stabilită în mod legal vechimea în funcție.

A mai susținut pârâțul că, și anterior Legii-cadru nr. 153/2017, distincția între noțiunea de „vechime în funcție” și „vechime în magistratură” a fost făcută constant în jurisprudența instanței supreme (Decizia Î.C.C.J. nr. 5225/9.05.2013 dată în soluționarea

recursului declarat de Ministerul Justiției împotriva Sentinței civile nr. 5431/1.10.2012 pronunțată de Curtea de Apel București în Dosarul nr. 5494/2/2012, a statuat că "...la calculul vechimii în funcție, necesară pentru încadrarea în clasa de salarizare, respectiv pentru stabilirea drepturilor salariale, pot fi luate în considerare exclusiv funcțiile de judecător, procuror, personal asimilat acestora sau magi strat-asistent. Astfel fiind, rezultă că și după intrarea în vigoare a Legii nr. 284/2010 și respectiv a Legii nr. 285/2010, noțiunile de „vechime în muncă”, „vechime în magistratură” și respectiv „vechime în funcție”, au rămas noțiuni juridice distincte, cu efecte juridice diferite”.

Așadar, a concluzionat pârâtul că, perioada în care reclamanta a îndeplinit funcții juridice, altele decât cele expres prevăzute de lege, nu poate fi luată în calcul la stabilirea vechimii în funcție, în vederea acordării drepturilor salariale pentru vechimea în funcție.

Considerentele Deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale nu pot susține pretențiile reclamantei, care tinde prin acțiunea formulată la modificarea modalității legale de calcul a vechimii în funcție, deoarece nici Decizia CCR nr. 794/2016, nici decizia prin care instanța supremă a soluționat chestiunea de drept în discuție, nu își găsesc incidența în cauza de față, în care reclamanta magistrat a solicitat în mod expres modificarea formulei legale de calcul a vechimii în funcție, prin includerea unor perioade neprevăzute de lege, cu motivarea că aceeași vechime fost recunoscută prin hotărâri judecătorești în favoarea altor colegi sau a unor magistrați asistenți.

În ce privește susținerile cu privire la existența unei discriminări, a arătat că tuturor magistraților le sunt acordate drepturile salariale pe baza acelorași dispoziții legale, vechimea în funcție fiind calculată pentru toți în același mod, prin raportare la dispozițiile Legii-cadru nr. 153/2017, iar nu la dispozițiile art.86 din Legea nr.303/2004.

Tribunalul a solicitat respingerea acțiunii, ca neîntemeiată, pentru aceleași motive de fapt și de drept invocate de pârâtul

Pârâtul a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive, motivat de faptul că între reclamantă și pârât nu există raporturi de muncă sau asimilate acestora, astfel încât, nu poate fi admisă o cerere de obligarea a acestuia la plata drepturilor salariale, iar pe fondul cauzei a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată.

prin întâmpinare a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive, având în vedere dispozițiile Deciziei nr. 13/13.06.2016 a Î.C.C.J. pronunțată în Dosarul nr. 12/2016 prin care s-a subliniat că interesul atragerii în proces și a ordonatorului principal de credite, pe motiv că ar reprezenta o garanție a executării obligației de plată ce revine instituției/autorității publice cu care este stabilit raportul de serviciu, nu este unul legitim, căta vreme atribuțiile prevăzute de lege în materia repartizării creditelor bugetare, alocării și stabilirii destinației acestora nu cuprind o obligație de garanție sau de despăgubire a ordonatorului principal de credite, care să constituie fundamentul pretențiilor deduse judecății.

Față de momentul introducerii cererii de chemare în judecată a invocat prescripția dreptului material la acțiune pentru pretențiile anterioare celor 3 ani de la data înregistrării acțiunii, având în vedere dispozițiile art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii.

Cum în cauză, acțiunea reclamantei a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Galați la data de 09.03.2023, coroborat cu prevederile art. 2500, 2503 și 2517 din Codul civil, a susținut că orice pretenții pentru sume pretins datorate anterior datei de 09.06.2020 sunt prescrise.

Pe fondul cauzei a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

A învederat că, textul de lege adus în susținerea acestor pretenții constă în dispozițiile art. 86 din Legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor,

care prevedea următoarele: „Constituie vechime în magistratură, aplicabilă și persoanelor prevăzute la art. 82 alin. (1) și (2), perioada în care judecătorul, procurorul, personalul de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1) sau magistratul-asistent a îndeplinit funcțiile de judecător, procuror, judecător la Curtea Constituțională, judecător financiar, procuror financiar, consilier de conturi în secția jurisdicțională a Curții de Conturi, auditor de justiție, personal de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1), magistrat-asistent, grefier cu studii superioare juridice, avocat, notar, asistent judiciar, consilier juridic, personal de specialitate juridică în aparatul Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului, Curții Constituționale, Avocatului Poporului, Curții de Conturi sau al Consiliului Legislativ, cadru didactic din învățământul juridic superior acreditat”.

Anterior modificării intervenite prin art. I, pct. 149 din Legea nr. 242/2018, textul avea următorul cuprins: „Constituie vechime în magistratură perioada în care judecătorul, procurorul, personalul de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1) sau magistratul-asistent a îndeplinit funcțiile de judecător, procuror, personal de specialitate juridică în fostele arbitraje de stat, magistrat-asistent, auditor de justiție, judecător financiar, judecător financiar inspector, procuror financiar, procuror financiar inspector, consilier și consilier de conturi în secția jurisdicțională a Curții de Conturi, grefier cu studii superioare juridice sau personal de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1), precum și perioada în care a fost avocat, notar, asistent judiciar, cadru didactic în învățământul juridic superior acreditat, juriconsult, consilier juridic, ofițer de poliție judiciară cu studii superioare juridice, expert criminalist cu studii superioare juridice, autorizat potrivit legii, personal de probațiune cu studii superioare juridice sau care a îndeplinit funcții de specialitate juridică în Institutul de Cercetări Juridice al Academiei Române, Institutul Român pentru Drepturile Omului, în Parlament sau în aparatul acestuia ori în cadrul Administrației Prezidențiale, Guvernului, Curții Constituționale, Avocatului Poporului, Curții de Conturi, Consiliului Legislativ.”

Astfel, pârâta a considerat că dispozițiile art. 86, indiferent de forma lor, s-au referit strict la vechimea în magistratură, care nu se confunda cu vechimea în funcție.

Mai susține că în realitate, reclamanta, prin prezenta acțiune tinde la schimbarea modului prevăzut de lege pentru calcularea vechimii în funcție, invocându-se dispoziții care au reglementat alte tipuri de vechime.

În cazul magistraților, indemnizațiile și coeficienții de ierarhizare se determină în raport de două vechimi: vechimea în muncă (gradația) și vechimea în funcție.

Astfel, salarizarea reclamantilor s-a făcut în baza Anexei V la Legea-cadru nr. 153/2017.

Coeficienții de ierarhizare prevăzuți de Legea-cadru nr. 153/2017 s-au raportat la vechimea în funcție, iar potrivit Notei nr. 1 din Cap. I lit. A al Anexei V la Legea nr. 153/2017: „Prin „vechime în funcție”, în sensul prezentului capitol, se înțelege vechimea în funcția de judecător, procuror, personal asimilat acestora, magistrat-asistent sau auditor de justiție.”.

Având în vedere aceste dispoziții legale, la calculul vechimii în funcție necesare pentru încadrarea în clasa de salarizare, respectiv pentru stabilirea drepturilor salariate, nu pot fi luate în considerare și perioade în care au fost îndeplinite alte funcții (precum cea de avocat) decât cele prevăzute, în mod expres, de lege. Acestea însă au fost luate în calcul la stabilirea vechimii în muncă.

În măsura în care se regăseau în enumerarea cuprinsă la art. 86 din Legea nr. 303/2004, aceste funcții au constituit vechime în magistratură, în sensul acestui articol, însă, așa cum s-a reținut în mod definitiv, vechimea în magistratură nu este unul și același

lucru cu vechimea în funcție, prima fiind avută în vedere de legislația anterioară în alte situații, precum stabilirea vechimii în vederea pensionării, stabilirea vechimii necesare pentru înscrierea la diferite examene, însă nu și pentru stabilirea coeficientului de ierarhizare salarială.

De asemenea, a susținut că, perioada în care reclamanta a deținut funcții juridice nu reprezintă vechime în funcție și nu poate fi avută în calcul la stabilirea salarizării, în sensul dorit de aceasta.

În cauză, sunt aplicabile dispozițiile Legii-cadru nr. 153/2017, nu cele ale art. 86 din Legea nr. 303/2004, astfel că reclamantei i-a fost stabilită în mod legal vechimea în funcție.

Dacă s-ar admite cele susținute de reclamantă s-ar ajunge în situația în care oricărei persoane care a îndeplinit anterior funcția de avocat, consilier juridic, etc. iar apoi a fost numită în funcția de magistrat să-i fie stabilită o salarizare la fel cu a unei persoane care a îndeplinit exclusiv funcția de magistrat în toată această perioadă.

În plus, s-ar nesocoti toate criteriile de salarizare prevăzute de Legea-cadru nr. 153/2017, nemaiavănd nicio relevanță diferențierea între vechimea în funcție și gradație (vechimea în muncă). Dacă tuturor celor care au îndeplinit funcții juridice înainte de a fi magistrat li s-ar asimila aceste funcții cu cea de magistrat atunci vechimea în funcție (20 de ani, de exemplu, dacă le-am asimila) ar fi aceeași cu vechimea în muncă (tot 20 de ani, corespunzător anilor lucrați), indiferent că persoana respectivă are de fapt doar 2 ani în funcția de magistrat, iar restul în alte profesii juridice.

Pârâta a invocat Decizia nr. 5225/9.05.2013 a ICCJ, prin care a statuat că „...la calculul vechimii în funcție, necesară pentru încadrarea în clasa de salarizare, respectiv pentru stabilirea drepturilor salariale, pot fi luate în considerare exclusiv funcțiile de judecător, procuror, personal asimilat acestora sau magistrat-asistent.

Astfel fiind, rezultă că și după intrarea în vigoare a Legii nr. 284/2010 și respectiv a Legii nr. 285/2010, noțiunile de „vechime în muncă”, „vechime în magistratură” și respectiv „vechime în funcție”, au rămas noțiuni juridice distincte, cu efecte juridice diferite”.

A apreciat pârâta că, considerentele Deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale nu pot susține pretențiile reclamantei, care tind prin acțiunea formulată la modificarea modalității legale de calcul a vechimii în funcție, întrucât Curtea Constituțională a avut în vedere faptul că „hotărârile judecătorești invocate de autoarea excepției de neconstituționalitate se referă la majorarea indemnizațiilor de încadrare, vizând, de fapt, și întreaga Familie ocupațională a „Justiției”, astfel că „aceste majorări salariale trebuie avute în vedere la stabilirea nivelului maxim de salarizare corespunzător fiecărei funcții, grad, treaptă, gradație, vechime în muncă și în specialitate”.

În ceea ce privește susținerile cu privire la existența unei discriminări, a arătat că tuturor magistraților le sunt acordate drepturile salariale pe baza acelorași dispoziții legale, vechimea în funcție fiind calculată pentru toți în același mod, prin raportare la dispozițiile Legii-cadru nr. 153/2017, iar nu la dispozițiile art. 86 din Legea nr. 303/2004.

În contextul Legii-cadru nr. 153/2017, principiul nediscriminării înseamnă eliminarea oricăror forme de discriminare și instituirea unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție, iar principiul egalității înseamnă asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă de valoare egală.

Așa fiind, nediscriminarea presupune, în primul rând, identificarea personalului care prestează aceeași activitate, având aceeași vechime în muncă și în funcție, întrucât

între aceștia operează principiul egalității și este necesară asigurarea unui salariu de bază egal.

Un tratament diferențiat devine discriminatoriu prin prisma condițiilor arătate anterior numai dacă determină distincții între persoanele aflate în situații analoage și comparabile, astfel încât unele dintre acestea sunt tratate diferit din cauza apartenenței la o categorie care constituie și motivul tratamentului diferențiat.

De asemenea, a precizat că, referirea în motivarea cererii de chemare în judecată la anumite hotărâri judecătorești prin care s-ar fi asimilat și alte funcții juridice în vederea calculării vechimii în funcție a magistraților nu schimbă cu nimic cele mai sus menționate, pentru următoarele considerente:

În ceea ce privește situația magistraților-asistenți care au obținut prin hotărâri judecătorești drepturi similare cu cele solicitate, chiar dacă în speță ar fi incidente aspectele dezlegate prin Decizia nr. 794/2016 a Curții Constituționale, este de subliniat că reclamanta ar trebui să se raporteze la nivelul maxim de salarizare existent la acest moment pentru funcția, vechimea și gradul ei profesional, iar nu la alte funcții, chiar dacă aparțin aceleiași familii ocupaționale.

În combaterea susținerilor reclamantei a solicitat admiterea probei cu înscrisuri.

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă

Parchetul de pe lângă Curtea de Apel și Parchetul de pe lângă Tribunalul
au formulat întâmpinare și față de Deciziei nr.13 din 13.06.2016 a ICCJ, au invocat excepția lipsei calității procesuale pasive, întrucât în perioada în discuție, reclamanta nu a funcționat în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Întrucât reclamanta solicită acordarea drepturilor începând cu 22.12.2017, iar acțiunea a fost înregistrată la instanță la 09.03.2023, în temeiul art. 247 alin. 1 C.p.c., art. 171 și art. 268 alin. 1 lit. c din Codul muncii, art. 2500, art. 2501 alin. 1, art. 2503 alin. 2, art. 2512 alin. 1, art. 2513 și art. 2517 C.civ., au invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune pentru pretențiile anterioare datei de 09.03.2020 (excepție care, potrivit art. 2513 C.civ. coroborat cu dispozițiile Deciziei R.L.L. nr. 1 din 17.02.2014, poate fi invocată inclusiv la primul termen de judecată).

Pe fondul cauzei au solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Au învederat că, din analiza coroborată a dispozițiilor art. 86 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, aplicabilă în perioada supusă analizei, și ale pct. 1 al notei de la lit. B din cap. I al Anexei V a Legii nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare, rezultă că vechimea în funcție este diferită de vechimea în magistratură, după cum, în componența fiecăreia dintre cele două noțiuni, intră doar anumite funcții.

La stabilirea vechimii în funcție sunt luate în considerare doar funcțiile de judecător, procuror, personal asimilat acestora, magistrat-asistent sau auditor de justiție, vechimea în funcție presupunând exclusiv calitățile menționate la pct. 1 al notei de la lit. B din cap. I al Anexei V a Legii nr. 153/2017, în timp ce, la stabilirea vechimii în magistratură, sunt luate în considerare toate calitățile enumerate la art. 86 din Legea nr. 303/2004, această vechime fiind avută în vedere la pensionare.

De asemenea, au precizat că, raportat la obiectul cererii de chemare în judecată, trebuie avute în vedere dispozițiile Deciziilor nr. 818 - 821 din 03.07.2008 ale Curții Constituționale, decizii prin care, instanța de contencios constituțional a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. 3 și art. 27 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000, republicată, sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele

judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

Pârâții au mai arătat că, în considerentele Deciziei nr. 289 din 07.06.2005, publicată în M. Of. nr. 586 din 07.07.2005, Curtea Constituțională a reținut că „legiuitorul este în drept să modifice sistemul de salarizare existent ori să îl înlocuiască cu altul nou, considerat mai adecvat pentru atingerea scopului urmărit, ținând seama și de resursele financiare disponibile în diferite perioade de timp”.

Totodată, instanța de contencios constituțional a statuat că „sporurile, premiile și alte stimulente acordate demnitarilor și altor salariați prin acte normative reprezintă drepturi salariale suplimentare, iar nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție. Diferențierea indemnizațiilor și a salariilor de bază pentru demnitari și alți salariați din sectorul bugetar este opțiunea liberă a legiuitorului, ținând seama de importanța și complexitatea diferitelor funcții. Legiuitorul este în drept, totodată, să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula” (Decizia nr. 693 din 17.10.2006).

În jurisprudența sa, C.E.D.O. a reținut că „este la latitudinea statului să determine ce sume vor fi plătite angajaților săi din bugetul de stat. Statul poate introduce, suspenda sau anula plata unor asemenea sporuri, făcând modificările legislative necesare” (Hot. pron. în cauza Kechko c. Ucrainei).

De asemenea, aceeași instanță a stabilit că „statul se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor sale în acest domeniu. Curtea a constatat că nu este rolul său de a verifica în ce măsură existau soluții legislative mai adecvate pentru atingerea obiectivului de interes public urmărit” (Hot. pron. în cauza Wieczorek c. Poloniei).

Toate aceste statuări ale Curții Constituționale și ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, și în prezenta cauză.

La termenul din 03.10.2024, instanța a pus în discuția părților sesizarea Î.C.C.J., în temeiul OUG nr. 62/13.06.2024 și suspendarea judecării cauzei.

În referire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept:

Potrivit dispozițiilor art. 2 alin. 1 din OUG nr. 62/2024, *dacă în cursul judecării proceselor privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal*, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Potrivit art. 1 alin. 1 din aceeași ordonanță, dispozițiile ei se aplică proceselor privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice.

Reclamanta, în calitate de judecător intră în categoria personalului plătit din fonduri publice, deoarece este salarizată potrivit Legii nr. 153/2017, de la bugetul de stat.

Obiectul cauzei vizează drepturile salariale ale acestei categorii de personal plătit din fonduri publice, deoarece este vorba despre recunoașterea unei perioade suplimentare ca vechime în funcția de judecător cu modificarea drepturilor salariale raportat la coeficienții de ierarhizare și plata drepturilor salariale raportat la această vechime.

Potrivit art. 2 alin. 1 din OUG nr. 62/2024, sesizarea Î.C.C.J. este permisă în cazul în care asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, Î.C.C.J. nu a mai statuat prin decizie de dezlegare a chestiunii de drept sau decizie de recurs în interesul legii.

Verificând portalul Î.C.C.J. se constată că până la acest moment, nu au fost formulate sesizări cu privire la această chestiune de drept către Î.C.C.J. și nici nu s-au pronunțat decizii de către instanța supremă cu privire la această chestiune de drept.

Dezlegarea acestei chestiuni de drept este importantă deoarece de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei și prin această modalitate se asigură unificarea practicii judiciare în această problemă de drept, deziderat stabilit în preambulul acestei ordonanțe.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 1 alin. 1 și art. 2 alin. 1 din OUG nr. 62/2024, va solicita Î.C.C.J. să pronunțe o hotărâre prin care se dea o rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept:

dacă perioada în care o persoană a desfășurat activități în calitate de avocat, care potrivit dispozițiilor art. 86 din Legea nr. 303/2004 constituie vechime în magistratură, se asimilează vechimii în funcția de judecător, procuror, personal asimilat acestora, magistrat asistent sau auditor de justiție, astfel cum este definită în Nota nr. 1 din Cap. I lit. „A” al Anexei V la Legea nr. 153/2017, în vederea acordării coeficienților de ierarhizare și plata drepturilor salariale raportat la această vechime.

Dispoziții legale aplicabile (forma de la data de 22.12.2017) care necesită o interpretare:

Art. 86 din Legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, care prevedea următoarele: „Constituie vechime în magistratură, aplicabilă și persoanelor prevăzute la art. 82 alin. (1) și (2), perioada în care judecătorul, procurorul, personalul de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1) sau magistratul-asistent a îndeplinit funcțiile de judecător, procuror, judecător la Curtea Constituțională, judecător financiar, procuror financiar, consilier de conturi în secția jurisdicțională a Curții de Conturi, auditor de justiție, personal de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1), magistrat-asistent, grefier cu studii superioare juridice, avocat, notar, asistent judiciar, consilier juridic, personal de specialitate juridică în aparatul Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului, Curții Constituționale, Avocatului Poporului, Curții de Conturi sau al Consiliului Legislativ, cadru didactic din învățământul juridic superior acreditat”.

Punctul de vedere al completului de judecată:

Dispozițiile art. 86 din Legea nr. 303/2004 reglementează în mod expres vechimea în magistratură, iar nu vechimea în funcție, astfel cum este definită în Cap. I lit. „A” al Anexei V la Legea nr. 153/2017.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 1 alin. 1 și art. 2 alin. 1 din OUG nr. 62/2024, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept:

Dacă perioada în care o persoană a desfășurat activitatea în calitate de avocat, care potrivit dispozițiilor art. 86 din Legea nr. 303/2004 constituie vechime în

magistratură, se asimilează vechimii în funcția de judecător, procuror, personal asimilat acestora, magistrat asistent sau auditor de justiție, astfel cum este definită în Nota nr. 1 din Cap. I lit. „A” al Anexei V la Legea nr. 153/2017, în vederea acordării coeficienților de ierarhizare și plata drepturilor salariale raportat la această vechime.

În temeiul art. 2 alin. 3 din OUG nr. 62/2024 și art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă, va dispune suspendarea judecării prezentei cauze până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a prezentei sesizări.

Totodată, va dispune comunicarea încheierii către Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea soluționării sesizării și va dispune aducerea la cunoștință a prezentei încheieri conducerii Secției I Civile a Tribunalului Galați și transmiterea prin e-mail tuturor celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze procese în aceeași materie, în primă instanță sau în calea de atac.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

În temeiul art. 1 alin. 1 și art. 2 alin. 1 din OUG nr. 62/2024, solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept.

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție pentru lămurirea următoarei chestiuni de drept:

Dacă perioada în care o persoană a desfășurat activitatea în calitate de avocat, care potrivit dispozițiilor art. 86 din Legea nr. 303/2004 constituie vechime în magistratură, se asimilează vechimii în funcția de judecător, procuror, personal asimilat acestora, magistrat asistent sau auditor de justiție, astfel cum este definită în Nota nr. 1 din Cap. I lit. „A” al Anexei V la Legea nr. 153/2017, în vederea acordării coeficienților de ierarhizare și plata drepturilor salariale raportat la această vechime.

În temeiul art. 2 alin. 3 din OUG nr. 62/2024 și art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă, dispune suspendarea judecării prezentei cauze până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a prezentei sesizări.

Prezenta încheiere se va comunica către Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea soluționării sesizării. Dispune aducerea la cunoștință a prezentei încheieri conducerii Secției I Civile a Tribunalului Galați și transmiterea prin e-mail tuturor celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze procese în aceeași materie, în primă instanță sau în calea de atac.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 11.10.2024.

PREȘEDINTE

Asistent judiciar.

Asistent judiciar.

Grefier.

Red. Jud Teh. Grefier 11.10.2024/ 2ex
Com 12 ex